

Capitolul I. Infrațiuni în legătură cu activitatea economică prevăzute de Codul penal

I. Recurs în interesul legii. Fapta de a emite o filă cec fără a avea suficient disponibil în cont. Încadrare juridică

C. pen., art. 215
Legea nr. 59/1934, art. 84 alin. (1) pct. 2

1. Fapta de emitere a unui cec asupra unei instituții de credit sau asupra unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust, dacă s-a produs o pagubă posesorului cecului, constituie infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. (4) C. pen.

2. Dacă beneficiarul cecului are cunoștință, în momentul emiterii, că nu există disponibilul necesar acoperirii acestuia la tras, fapta constituie infracțiunea prevăzută de art. 84 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 59/1934.

I.C.C.J., Secțiunile Unite, dec. nr. IX/24.10.2005, www.scj.ro

Deliberând asupra recursului în interesul legii de față, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 215 C. pen., instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar, constatându-se că au fost pronunțate soluții diferite în legătură cu încadrarea juridică a faptei de emitere a unui cec, fără acoperirea necesară, în cazul când situația este cunoscută și acceptată de beneficiar, precum și a faptei de emitere a cecului, fără acoperirea necesară, în scopul inducerii în eroare a beneficiarului, cu consecința păgubirii acestuia.

Astfel, unele instanțe au considerat că fapta de emiteră a unui cec asupra unei instituții de credit sau asupra unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, constituie infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. (4) C. pen., dacă s-a produs o pagubă beneficiarului cecului, atât în cazul în care beneficiarul nu a avut cunoștință că, în momentul emiterii, nu exista disponibilul necesar acoperirii cecului, cât și în cazul în care beneficiarul a avut cunoștință de această situație.

În motivarea acestui punct de vedere s-a relevat că lipsa intenției de inducere în eroare, dedusă din cunoașterea și acceptarea de către beneficiar a completării cecului fără acoperirea necesară, nu justifică încadrarea unei atari fapte în infracțiunea prevăzută în art. 84 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 59/1934, cât timp a avut ca urmare producerea unui prejudiciu.

Alte instanțe au încadrat faptele, în ambele modalități de săvârșire, în infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. (4) C. pen., considerând că art. 84 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 59/1934 a fost implicit abrogat la data intrării în vigoare a Codului penal adoptat în anul 1936, prin reglementarea în art. 553 a infracțiunii de înșelăciune în legătură cu emiteră de cecuri, precum și ca urmare a incriminării aceleiași fapte prin alin. (4) al art. 215 din actualul Cod penal, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 140/1996.

Au fost și instanțe care au încadrat fapta, în ambele ipoteze, numai în infracțiunea prevăzută în art. 84 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 59/1934, apreciind că această încadrare juridică, fiind prevăzută într-o lege specială, este singura ce se impune a fi adoptată.

În fine, alte instanțe au încadrat distinct cele două fapte în raport cu împrejurarea dacă beneficiarul a cunoscut și a acceptat completarea cecului fără ca acesta să aibă acoperirea necesară.

Aceste din urmă instanțe au considerat că fapta de emiteră a unui cec, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emiteră, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust, dacă s-a produs o pagubă beneficiarului cecului, constituie infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. (4) C. pen.

Tot aceste instanțe au ajuns la concluzia că, dacă beneficiarul a avut cunoștință, în momentul emiterii, că nu exista disponibilul necesar

sar acoperirii cecului, fapta trebuie încadrată în infracțiunea prevăzută în art. 84 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 59/1934.

Ultimele instanțe au procedat corect.

Într-adevăr, prin art. 84 din Legea nr. 59/1934 au fost indicate faptele care constituie infracțiuni comise în legătură cu emiterea cecurilor, prevăzându-se, între altele, la alin. (1) pct. 2, că se pedepsește cu sancțiunea stabilită în acest text de lege „oricine emite un cec fără a avea la tras disponibil suficient, sau după ce a tras cecul și mai înainte de trecerea termenelor fixate pentru prezentare, dispune altfel în total sau în parte de disponibilul avut”.

Este de observat că legiuitorul, referindu-se la faptele pe care le-a incriminat, a precizat că pedeapsa prevăzută în textul de lege menționat este aplicabilă „afară de cazul când faptul constituie un delict sancționat cu o pedeapsă mai mare, în care caz se aplică această pedeapsă”.

Rezultă deci că prin însăși această lege specială a fost reafirmat principiul potrivit căruia incriminarea era determinată de dispoziția care prevedea pedeapsa cea mai grea, ceea ce corespundea și reglementării date în acea perioadă cumulului ideal de infracțiuni, preluată ulterior în art. 103 C. pen. adoptat în anul 1936.

Ca urmare, față de incriminarea faptei la care se referă art. 84 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 59/1934 și prin art. 553 C. pen. menționat, erau aplicabile aceste din urmă dispoziții, care prevedeau pedeapsa cea mai grea.

În actualul Cod penal, dându-se un nou cuprins art. 215 prin Legea nr. 140/1996, s-a prevăzut, în alin. (4) al acestui articol, că „emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. (1), dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. (2)”.

În acest fel, legiuitorul a incriminat ca infracțiune de înșelăciune, prin actualul alin. (4) al art. 215 C. pen., atât fapta de emitere a unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, cât și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust, dacă s-a produs o pagubă posesorului cecului.

Rezultă deci că prejudicierea beneficiarului cecului emis, prin săvârșirea oricăreia dintre faptele de inducere în eroare arătate mai sus, în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul a unui folos material injust, constituie infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. (4) C. pen.

În cazul în care beneficiarul are cunoștință, în momentul emiterii, că nu există disponibilul necesar acoperirii cecului la tras, fapta nu mai poate constitui însă infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. (4) C. pen., deoarece îi lipsește un element constitutiv esențial, respectiv inducerea în eroare, condiție cerută fără echivoc prin alin. (1) al aceluiași articol.

Dar o atare faptă este susceptibilă de a fi încadrată în prevederile art. 84 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 59/1934, potrivit căruia săvârșește infracțiunea prevăzută în acest text de lege „oricine emite un cec fără a avea la tras disponibilul suficient, sau după ce a tras cecul și mai înainte de trecerea termenelor fixate pentru prezentare, dispune altfel, în total sau în parte de disponibilul avut”.

În această privință este de reținut că prevederile art. 84 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 59/1934, nefiind abrogate prin Legea nr. 140/1996, ca urmare a introducerii alin. (4) în art. 215 C. pen., și nici prin dispoziții anterioare, nu pot fi considerate scoase din vigoare, ele producându-și efectele.

De aceea, ori de câte ori beneficiarul are cunoștință, în momentul emiterii, că nu există disponibilul necesar acoperirii cecului la tras, astfel că lipsește elementul constitutiv al inducerii în eroare cerut prin art. 215 alin. (1) C. pen., fapta constituie infracțiunea prevăzută în art. 84 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 59/1934, iar nu infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. (4) C. pen.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 414² C. proc. pen., urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că fapta de emiterie a unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emiterie, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust, dacă s-a produs o pagubă posesorului cecului, constituie infracțiunea de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. (4) C. pen., iar dacă beneficiarul a avut cunoștință, în momentul emiterii cecului, că nu există disponibilul necesar acoperirii

acestui la tras, fapta constituie infracțiunea prevăzută în art. 84 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 59/1934.

2. Înșelăciune. Neexecutarea unui contract

C. pen., art. 215

Nerespectarea obligației contractuale de plată a contravalorii mărfii nu presupune, prin ea însăși, intenția inculpatului de a înșela. În condițiile în care, din probatoriul nu rezultă că inculpatul a folosit mijloace de inducere în eroare în vederea determinării furnizorului să livreze marfa, simpla omisiune de a achita contravaloarea acesteia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune.

*C.A. Suceava, s. pen. și min., dec. pen. nr. 349/20.09.2009,
în Jurindex*

Prin sentința penală nr. 748/27.03.2008, Judecătoria Botoșani a respins cererea formulată de apărătorul inculpatei Ș.P. de schimbare a încadrării juridice a faptelor săvârșite în dauna părților vătămate SC G.C. SRL T., SC D. SRL B., SC J. SRL B. și SC E. SRL B. din infracțiunea de înșelăciune prevăzută și pedepsită de art. 215 alin. (4) C. pen. în infracțiunea de înșelăciune prevăzută și pedepsită de art. 215 alin. (1) C. pen.

A condamnat inculpata Ș.P. pentru săvârșirea infracțiunilor de evaziune fiscală prevăzută și pedepsită de art. 13 din Legea nr. 87/1994, cu aplicarea art. 13 C. pen., la pedeapsa de 1 an și 10 luni închisoare; înșelăciune prevăzută și pedepsită de art. 215 alin. (1) C. pen., la pedeapsa de 1 an închisoare (parte vătămată E.B.); înșelăciune prevăzută și pedepsită de art. 215 alin. (4) C. pen., la pedeapsa de 3 ani închisoare (parte vătămată SC D. SRL B.); trei infracțiuni de înșelăciune prevăzute și pedepsite de art. 215 alin. (4) C. pen., la pedeapsa de câte 4 ani închisoare pentru fiecare (parte vătămată SC G.C. SRL T., SC J. SRL B. și SC E. SRL B.). În temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 lit. d) C. proc. pen., a achitat pe inculpată pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prevăzute și pedepsite de art. 215 alin. (1) C. pen. (parte vătămată SC D. SA B.).

A constatat că infracțiunile din prezenta cauză sunt concurente cu cele pentru care inculpata a fost condamnată prin sentința penală nr. 2568/11.10.2001 a Judecătoriei Botoșani. A repus în individuali-

tatea lor pedepsele aplicate și contopite prin sentința sus-menționată, respectiv 3 ani închisoare, 6 luni închisoare, 3 ani și 2 luni închisoare și 3 ani și 5 luni închisoare. În temeiul art. 36 alin. (1) C. pen. raportat la art. 33 lit. a), 34 C. pen. a contopit aceste pedepse cu cele aplicate prin prezenta hotărâre și a dispus ca inculpata să execute pedeapsa cea mai grea, de 4 (patru) ani închisoare. A aplicat dispozițiile art. 71, art. 64 lit. a) teza a II-a, lit. b) C. pen. A dedus din pedeapsă durata reținerii și arestării preventive de la data de 7.11.2000 la data de 12.11.2000 și a detenției de la data de 31.07.2002 la data de 8.07.2004. A anulat mandatul de executare emis în baza sentinței penale nr. 2568/2001 a Judecătorei Botoșani și a dispus emiterea unui nou mandat. A fost obligată inculpata să despăgubească părțile civile, după cum urmează: Ministerul Finanțelor – ANAF B., cu suma de 63150 lei; E.B., cu suma de 2000 dolari SUA sau echivalentul în lei a acestei sume la data plății; SC G.C. SRL T., cu suma de 3800 lei; SC D. SRL B., cu suma de 60 lei; SC J. SRL B., cu suma de 1280 lei; SC E. SRL B., cu suma de 8774,4468 lei; SC D. SRL B., cu suma de 820,4880 lei. Au fost respinse restul pretențiilor civile formulate de părțile civile SC G.C. SRL T., SC J. SRL B. și SC E. SRL B. Au fost respinse pretențiile civile formulate de partea civilă DGFP B.

A fost obligată inculpata să plătească statului suma de 7600 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut, pe baza întregului probatoriu administrat în cauză, următoarea situație de fapt:

1. Inculpata Ș.P., în calitate de administrator al SC M. SRL B., a desfășurat activități comerciale care nu au fost înregistrate în evidența contabilă.

În baza documentelor găsite în urma percheziției domiciliare efectuate de organele de cercetare penală la domiciliul inculpatei, a celor puse la dispoziție de către însăși inculpată, de Garda Financiară B. – organ ce a efectuat primul control, și de alte instituții cu care societatea a avut relații comerciale, s-a stabilit că în intervalul martie 1999 - noiembrie 2000, datoriile către bugetul de stat ale societății s-au ridicat la suma totală de 631.497.524 lei ROL, incluzând: impozit pe profit, majorări aferente impozitului, taxa pe valoare adăugată și majorări aferente acesteia.

În intervalul menționat, SC M. SRL B. a desfășurat activități de comercializare de mărfuri, de import și export, care în cea mai mare parte nu s-au regăsit în evidența contabilă a societății. Existența acestora a fost stabilită în baza documentației menționate și este dovedită

și cu declarațiile martorilor audiați, reprezentanți sau salariați ai firmelor cu care a colaborat inculpata.

Din depozițiile martorilor rezultă că, în mai multe rânduri, inculpata s-a aprovizionat cu marfă de la firme botoșănene sau din Republica M. pe care a vândut-o apoi, fără a evidenția în contabilitate aceste activități de comerț. Printre furnizorii de marfă s-au numărat SC J. SRL B., SC D. SA B. și SC D.B.

Așa cum a declarat inculpata și cum au confirmat și principalii beneficiari ai produselor livrate de SC M. SRL B., mărfurile achiziționate de această societate au fost vândute în totalitate, neexistând stoc de marfă la sfârșitul perioadei analizate.

În drept, fapta inculpatei de a nu evidenția prin acte contabile sau alte documente legale veniturile realizate, ce a avut ca urmare sustragerea de la plata impozitului pe profit și a taxei pe valoare adăugată datorate statului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de evaziune fiscală prevăzute și pedepsite de art. 13 din Legea nr. 87/1994.

De la data săvârșirii faptei până la data pronunțării sentinței a avut loc o succesiune de legi penale în timp cu privire la infracțiunea de evaziune fiscală, respectiv Legea nr. 161/2003 și Legea nr. 241/2005, acte normative care reglementează un regim sancționator diferit pentru această infracțiune. În aceste condiții instanța a dat eficiență dispozițiilor art. 13 C. pen., în sensul că a aplicat legea penală mai favorabilă, în speță Legea nr. 87/1994.

Inițial, Direcția Generală a Finanțelor Publice B. s-a constituit parte civilă în cauză cu privire la sumele datorate de inculpată statului. Pe parcursul procesului, această calitate procesuală a fost dobândită de către Ministerul Finanțelor prin Agenția Națională de Administrare Fiscală B. Potrivit raportului de expertiză contabilă întocmit în cursul judecății, ce nu a fost contestat de niciuna dintre părți și al cărui punct de vedere a fost însușit și de către instanța de judecată, totalul datoriilor către bugetul de stat este de 63150 lei, sumă ce include impozitul pe profit de 22922 lei, majorări aferente impozitului de 16605 lei, TVA de 13980 lei și majorări aferente TVA de 9643 lei.

2. În intervalul iulie 1999 - septembrie 2000, inculpata a efectuat mai multe operațiuni de achiziționare de mărfuri la plata cărora a emis file cec fără a avea acoperirea necesară în conturile bancare pe care le deținea la SC E.P.B. și SC B.R.D. B.

Astfel, la data de 1.09.2000, inculpata a trimis-o pe numita B.P.J., în calitate de delegat al SC M. SRL B., pentru a achiziționa de la SC G.C. SRL T. tablă zincată și ciment alb. Pentru a achita contravaloarea

mărfii, inculpata i-a dat numitei B.P.J. o filă cec pentru suma de 48.000.000 lei vechi pe care a aplicat ștampila societății și a semnat-o. La momentul respectiv, inculpata știa că nu are disponibil în cont, aspect pe care nu l-a adus la cunoștință numitei B.P.J.

Fiind introdusă spre încasare, fila cec a fost refuzată. La data de 3 octombrie 2000 inculpata a achitat suma de 10.000.000 lei vechi din contravaloarea mărfii.

Inculpata a invocat în apărare faptul că a livrat marfa beneficiarului din Republica M. și nu a încasat valoarea exportului. În cursul cercetărilor s-a stabilit că au existat mai multe livrări către beneficiarul din Republica M., ceea ce a dus la concluzia că a fost încasată contravaloarea mărfurilor.

Partea vătămată s-a constituit parte civilă cu suma de 38.000.000 lei vechi plus dobânda legală începând cu data scadenței de 1.09.2000.

3. În luna septembrie 2000, inculpata a cumpărat de la SC D. SRL B. tablă zincată în valoare de 5.000.000 lei vechi pe care a vândut-o ulterior unui beneficiar din Republica M.

De la același furnizor, inculpata s-a aprovizionat cu ciment alb în valoare totală de 21.000.000 lei vechi, emițând la data de 11.09.2000 o filă cec în valoare de 5.980.000 lei vechi. Fiind introdusă spre încasare, fila cec a fost refuzată pentru lipsa disponibilului în cont.

Contravaloarea mărfii a fost achitată, parțial, de inculpată la data de 25.09.2000 prin plata, în numerar, a sumei de 2.000.000 lei vechi, iar la data de 3 octombrie 2000 aceasta a emis o nouă filă cec pentru suma de 3.980.000 lei, care, de asemenea, a fost refuzată la plată pentru lipsă de disponibil.

Partea vătămată SC D. SRL B. s-a constituit parte civilă cu suma de 600.000 lei vechi reprezentând contravaloarea produselor livrate inculpatei și care nu a fost achitată până în prezent.

4. La data de 23.08.2000 inculpata l-a trimis pe martorul D.D. pentru a discuta cu administratorul societății SC J. SRL B., B.E., posibilitatea achiziționării unei cantități de ciment alb pe care să o achite cu filă cec. Acesta din urmă a acceptat să vândă cimentul alb și a stabilit cu numitul D.D. ca fila cec să fie introdusă la plată în termen de 7-8 zile.

A doua zi inculpata i-a dat martorului o filă cec pe care era aplicată ștampila SC M. SRL B. și semnătura acesteia, filă pe care martorul a prezentat-o administratorului B.E. În aceeași zi, martorul a ridicat cantitatea de 4.000 Kg ciment alb în valoare de 12.800.000 lei vechi,

marfă ce a fost vândută prin intermediul numitei B.F. în Republica M., iar contravaloarea ei încasată în totalitate.

În cursul cercetărilor inculpata a recunoscut că la momentul emiterii filei cec știa că nu are disponibil în cont.

Inculpata a susținut că a existat o înțelegere între ea și numita B.F. de a vinde marfă prin intermediul SC M. SRL B., întrucât societatea celei din urmă se afla în interdicție bancară, susținere ce nu are nicio relevanță în ce privește existența infracțiunii, deoarece inculpata avea obligația de a emite file cec doar cu acoperire.

Partea vătămată s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 18.000.000 lei vechi reprezentând 12.800.000 lei vechi contravaloarea mărfii livrate și 5.200.000 lei vechi daune produse ca urmare a inflației. Partea civilă nu a formulat probe cu privire la daunele de 5.200.000 lei vechi.

5. La data de 16.07.1999, inculpata s-a hotărât să cumpere tablă de la SC E. SRL B. și s-a înțeles cu martora B.F. să-i dea o filă cec cu ștampila SC M. SRL B. pentru a o prezenta furnizorului de materiale.

După ce a cumpărat cantitatea de 912 Kg de tablă, inculpata a predat furnizorului o filă cec semnată de ea și care purta ștampila societății. Marfa a fost vândută de către B.F. pe piața liberă, însă contravaloarea acesteia nu a fost achitată integral de către inculpată.

La momentul emiterii filei cec inculpata cunoștea că nu are disponibil în cont, aspect pe care nu l-a adus la cunoștința administratorului SC E. SRL B., E.G.

Partea vătămată s-a constituit inițial parte civilă cu suma de 8.774.468 lei vechi reprezentând contravaloarea mărfii livrate, iar ulterior și-a majorat pretențiile la suma de 5.608.719 lei reprezentând contravaloarea mărfii și daunele suferite ca urmare a inflației. În cele din urmă partea vătămată s-a constituit parte civilă cu suma de 8.774.468 lei vechi reprezentând contravaloarea mărfii livrate plus dobânda legală.

6. În actul de acuzare s-a reținut în sarcina inculpatei și infracțiunea de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. (1) C. pen. săvârșită în dauna părții vătămate SC D. SA B. În fapt, s-a reținut că inculpata a înșelat această societate prin aprovizionarea cu marfă în valoare de 8.204.880 lei vechi, angajându-se să plătească în termen de 7 zile contravaloarea acesteia.

Inculpata nu și-a respectat promisiunea, motiv pentru care societatea furnizoare a formulat plângere penală și s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 8.204.880 lei vechi.

Din înseși susținerile părții vătămate rezultă că inculpata a ridicat din depozitul societății produse alimentare în valoare de 8.204.880 lei vechi în perioada 6-17 aprilie 1999. La ridicarea produselor, inculpata a prezentat actele societății SC M. SRL B. și codul fiscal al acesteia. Prin urmare, inculpata nu a emis o filă cec fără acoperire potrivit practicii sale cu alte societăți, iar din probatoriul cauzei nu rezultă că ar fi folosit altă modalitate de inducere în eroare a furnizorului în scopul obținerii pentru sine a unui folos material injust.

Nerespectarea obligației contractuale de plată a contravalorii mărfii nu presupune implicit intenția inculpatei de a înșela.

Din aceste considerente instanța a apreciat că fapta inculpatei de a nu achita contravaloarea mărfii achiziționate de la SC D. SA B. nu întrunește elementele infracțiunii de înșelăciune sub aspectul laturii obiective, între părți încheindu-se un contract de natură comercială.

7. La data de 31.03.2000 organele de poliție au fost sesizate cu privire la faptul că inculpata ar fi indus-o în eroare pe partea vătămată E.B., căreia i-a promis că-i va obține o viză de plecare în Italia, primind în schimb suma de 2000 dolari SUA.

Din declarațiile părții vătămate, coroborate cu cele ale martorilor N.N., E.P. și Ș.N., rezultă că a existat o înțelegere între cele două părți, în sensul că inculpata i-a solicitat părții vătămate suma de 2000 dolari SUA pentru a-i obține viza necesară plecării în Italia. Inculpata i-a promis părții vătămate că-i va rezolva problema în sensul că o va trece în evidențele societății sale și o va trimite în Italia ca reprezentant al acesteia pentru o perioadă de 1-2 ani. Inculpata a afirmat că pentru obținerea vizei va apela la o cunoștință de a sa de la Camera de Comerț B., respectiv B.E.

Inculpata nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii, susținând că, în realitate, a primit banii de la partea vătămată cu titlu de împrumut. Atitudinea inculpatei ulterioară primirii banilor, respectiv de a tergiversa rezolvarea problemei vizei, de a invoca diverse motive nereale și de a o evita pe partea vătămată care a căutat-o o perioadă lungă de timp, denotă faptul că inculpata a indus-o în eroare pe partea vătămată atunci când i-a prezentat ca reală posibilitatea sa de a obține viză pentru Italia, urmărind obținerea pentru sine a unui folos material injust.

A mai reținut prima instanță că apărătorul inculpatei a invocat prescripția răspunderii penale cu privire la infracțiunea de evaziune fiscală și înșelăciune în dauna părților vătămate SC E. SRL și E.B., excepție neîntemeiată.

Infracțiunea de evaziune fiscală a fost săvârșită în perioada martie 1999 - noiembrie 2000, iar termenul de prescripție de 5 ani a suferit mai multe întreruperi, însă sunt aplicabile dispozițiile art. 124 C. pen., de prescripție specială, termen care se va împlini în luna mai 2008.

Pentru infracțiunea de înșelăciune, prevăzută și pedepsită de art. 215 alin. (1) C. pen., termenul de prescripție este de 10 ani, nu este împlinit fiind întrerupt de mai multe ori.

Împotriva sentinței penale sus-amintite, în termen legal, a declarat apel inculpata Ș.P., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinice, cu motivarea că în mod greșit a fost condamnată pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, atâta timp cât la dosar nu sunt probe care să o acuze, că prima instanță nu a încetat procesul penal pentru infracțiunea pentru care s-a împlinit termenul de prescripție, că nu s-au reținut circumstanțe atenuante, având în vedere valoarea modică a prejudiciilor cauzate.

Prin concluziile scrise depuse la dosar, apelanta a solicitat încetarea procesului penal pentru infracțiunile de evaziune fiscală și înșelăciune în dauna părții vătămate E.B., ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale, achitarea sa pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune în dauna părții vătămate SC E. SRL B., în temeiul art. 10 lit. d) C. proc. pen., lipsind intenția inculpatei de a înșela partea vătămată, reindividualizarea pedepselor, în sensul reținerii unor circumstanțe atenuante și a coborârii pedepselor sub minimul de 3 ani.

În subsidiar, a solicitat a se aplica dispozițiile art. 86¹ C. pen.

Prin decizia penală nr. 140A din 09.06.2009, Tribunalul Botoșani a admis apelul declarat de inculpata Ș.P., a desființat în parte sentința apelată și procedând conform art. 345 și urm. C. proc. pen.: în temeiul art. 11 pct. 2 lit. b) și art. 10 lit. g) C. proc. pen., a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatei Ș.P. pentru infracțiunea de evaziune fiscală, prevăzută și pedepsită de art. 13 din Legea nr. 87/1994, cu aplicarea art. 13 C. pen., întrucât a intervenit prescripția specială a răspunderii penale.

Inculpata a fost condamnată pentru săvârșirea a trei infracțiuni de înșelăciune prin emiterea de cecuri fără acoperire, prevăzute și pedepsite de art. 215 alin. (4) C. pen., la câte 3 (trei) ani și 5 (cinci) luni închisoare (în loc de 4 ani închisoare) – părți vătămate fiind SC G.C. SRL T., SC J. SRL B. și SC E. SRL B.

S-au menținut pedepsele de 1 an închisoare, aplicată inculpatei pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune, prevăzută și pedepsită de art. 215 alin. (1) C. pen., parte vătămată E.B. și 3 ani închisoare apli-